

ΠΑΟΥΛ ΓΚΡΟΤΕ

ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΤΗΣ ΚGB

Αστυνομικό μυθιστόρημα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ
ΑΡΕΤΗ ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Paul Grote, *Der Wein des KGB*

© Copyright 2009 Deutscher Taschenbuch Verlag GmbH & Co.
KG, Munich/Germany

© Copyright για την ελληνική γλώσσα Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε.,
Αθήνα 2010

Έτος 1ης έκδοσης: 2012

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιοσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

☎ 210-330.12.08 – 210-330.13.27 FAX: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-5431-7

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ
ΣΕ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ
ΧΑΡΤΙ

*Όταν είναι ένοχοι όλοι
δεν είναι ένοχος κανείς.*

ΤΙΠΟΤΑ δεν είχε κινήσει υποψίες στον Μάρτιν Μπόνγκερς μέχρι τη στιγμή που ο μεσιέ Κουλάνζ σηκώθηκε και κατευθύνθηκε προς τη ρεσεψιόν. Η συνάντηση, για την οποία ο συγκεκριμένος μάνατζερ είχε έρθει από το Παρίσι, είχε κυλήσει σε σχεδόν φιλικό ύφος. Για να σπάσει ο πάγος οι δύο άντρες είχαν επιλέξει ένα ανεξάντλητο θέμα συζήτησης: την κρίση στις πωλήσεις του μπορντελέζ. Προφανώς οι οινοπαραγωγοί είχαν αντιληφθεί ότι οι δάφνες στις οποίες επαναπαύονταν κάποια στιγμή ξεγράθηκαν και ότι υπήρχαν και άλλες χώρες που παρήγαν εξίσου εξαιρετικά κρασιά. Τη δουλειά, ωστόσο, που ήθελε να του αναθέσει, και γι' αυτό άλλωστε είχε έρθει στο Μπορντό, ο Κουλάνζ την είχε αναφέρει μόνο απέξω απέξω. Αλλά ούτε κι αυτό ήταν λόγος για να γίνει καχύποπτος.

Η καχυποψία του Μάρτιν ξύπνησε όταν ο Κουλάνζ, αντί να πάει προς την τουαλέτα, όπως είχε ισχυριστεί, πλησίασε έναν άντρα που έδειχνε να τον περιμένει καθισμένος στο μισοσκόταδο στην άλλη άκρη του φουαγιέ. Μετά το φόνο του φίλου του του Γκαστόν αρκούσε πλέον και η παραμικρή αφορμή για να νιώσει ο Μάρτιν να του σηκώνεται η τρέχα. Ήταν προφανές ότι οι δυο άντρες

γνωρίζονταν. Τι είχε να συζητήσει ο Κουλάνζ με κάποιον του οποίου την παρουσία ήθελε αναμφίβολα να αποκρύψει από τον Μάρτιν;

Σηκώθηκε και προχώρησε προς τον πάγκο με τις εφημερίδες για να ρίξει μια ματιά στη *Le Monde*. Στα μισά της διαδρομής όμως άλλαξε γνώμη και κοντοστάθηκε πίσω από έναν μεγάλο φοίνικα που χώριζε τα δυο μεγάλα σαλόνια του ξενοδοχείου. Από εδώ είχε οπτική επαφή με τον Κουλάνζ και τον συνομιλητή του, χωρίς όμως εκείνοι να τον βλέπουν.

Τράβηξε ελαφρά προς τα κάτω ένα από τα φύλλα του φοίνικα και πέρασε απαλά το δάχτυλό του από πάνω του. Μεσογειακή ατμόσφαιρα, σκέφτηκε, τεχνητή όπως όλα σε αυτό το πολυτελές ξενοδοχείο. Ο Κουλάνζ και ο άγνωστος επισκέπτης ταίριαζαν άψογα σε αυτό το περιβάλλον. Το ξενοδοχείο το είχε προτείνει ο Κουλάνζ ως σημείο συνάντησης. Ο Μάρτιν κινούνταν σε τέτοιους χώρους μόνο όταν ήταν να παρουσιάσει τα κρασιά του. Ήταν καλά και ακριβά και χρειάζονταν ένα τέτοιο πλαίσιο. Ο ίδιος, πάλι, όχι. Πολλές φορές, όταν έφευγε απευθείας από τον αμπελώνα για να πάει σε μια τέτοια εκδήλωση, η Σαρλότ αναγκαζόταν να του υπενθυμίσει χαμογελώντας να καθαρίσει τα νύχια του.

Ο Κουλάνζ ακουμπούσε σε μια κολόνα και μιλούσε στον άντρα, που κάθε τόσο του έκανε ερωτήσεις. Το γεγονός ότι στέκονταν τόσο κοντά ο ένας στον άλλο μαρτυρούσε μια οικειότητα. Ταυτόχρονα περιεργάζονταν τους επισκέπτες του ξενοδοχείου. Ο άντρας ήταν ψηλός και αδύνατος, με γκρίζα μαλλιά και αρκετά προσεγμένο

ντύσιμο. Ήταν αρκετά μεγαλύτερος, άρα υψηλότερος στην ιεραρχία. Ως έμπορος κρασιών τόσα χρόνια στη Φρανκφούρτη ο Μάρτιν είχε μάθει να αξιολογεί τους πελάτες με το που έμπαιναν στο μαγαζί του. Και σπάνια έπεφτε έξω στις εκτιμήσεις του.

Για ποιο λόγο ο Κουλάνζ δεν είχε προσκαλέσει αυτό τον άντρα στο τραπέζι τους; Ήταν άραγε προϊστάμενός του και του έδινε αναφορά για την πορεία της συζήτησής τους; Αποκλείεται. Μέχρι στιγμής δεν είχαν συζητήσει τίποτα συγκεκριμένο. Ούτε το συμφωνητικό δεν είχε δει ακόμα ο Μάρτιν. Αν ο Κουλάνζ ήταν αναγκασμένος να δίνει αναφορά από τώρα, τότε δεν ήταν αυτός που παρίστανε. Ή μήπως η κουβέντα τους δεν αφορούσε καθόλου τον Μάρτιν και την πιθανή ανάθεση; Τι σήμαινε τότε το συγκεκρικαλυμμένο νεύμα του κεφαλιού προς την πλευρά του Μάρτιν;

Ήταν αδύνατο να πλησιάσει περισσότερο για να ακούσει τι έλεγαν οι δύο άντρες. Τελικά προχώρησε προς τον πάγκο με τις εφημερίδες και άρχισε να ξεφυλλίζει τη *Le Monde*. Διαβάζοντας στα πεταχτά τους τίτλους προσπαθούσε να μη χάσει από τα μάτια του τους δύο άντρες. Η κουβέντα τους ήταν σύντομη και χώρισαν χωρίς να δώσουν τα χέρια. Για άλλη μια φορά ο Κουλάνζ δεν κατευθύνθηκε προς την τουαλέτα, όπως είχε πει, αλλά προς τη ρεσεψιόν. Ύστερα γύρισε στο τραπέζι όπου είχαν καθίσει μαζί.

Ο Μάρτιν έφτασε πρώτος. Θρονιάστηκε σε μια πολυθρόνα, άνοιξε μπροστά του την εφημερίδα και κάρφωσε το βλέμμα του στα γράμματα. Ήταν εκνευριστικό που η

μυστική παρακολούθηση του είχε χαλάσει τη διάθεση. Είχε έρθει με ένα αίσθημα περιέργειας σε αυτή τη συνάντηση, αλλά τώρα είχε τρυπώσει μέσα του και η δυσφορία, σαν μια απροσδιόριστη νότα παραφωνίας σε ένα κατὰ τα άλλα καλό κρασί.

Αρχικά ο Κουλάνζ είχε φανεί αξιόπιστος και η πρότασή του είχε ακουστεί ενδιαφέρουσα. Ο μάνατζερ κάθισε και ο Μάρτιν χαμήλωσε την εφημερίδα. Ο Κουλάνζ χαμογέλασε, ευδιάθετα και επαγγελματικά, όχι όμως σαν κάποιος που χαμογελάει μέσα από την καρδιά του κάθε πρωί που περιδιαβαίνει τον αμπελώνα του με το κλαδευτήρι στο χέρι και κόβει τσαμπιά, με τα δάχτυλά του ξεπαγιασμένα, απολαμβάνοντας όμως την ανατολή του ήλιου.

«Αναρωτιέμαι, μεσιέ Κουλάνζ, πώς σκεφτήκατε εμένα, εσείς και η SISA», είπε ο Μάρτιν, όταν ο συνομιλητής του βολεύτηκε πια στην πολυθρόνα απέναντί του. Ήθελε να κάνει την πρώτη κίνηση και να μην περιμένει τον Κουλάνζ να του πει τι ακριβώς τον ήθελαν. «Γιατί θέλετε να με στείλετε στη Ρουμανία; Υπάρχουν πιο κατάλληλοι σύμβουλοι από μένα. Εγώ δεν έχω ξανακάνει κάτι τέτοιο. Και δεν γνωρίζω καθόλου τη χώρα. Δεν ξέρω κανέναν που να πήγε ποτέ ή να κατάγεται από εκεί. Δεν έχω καν εικόνα του τόπου αυτού. Φυσικά έχω δει στην εφημερίδα μια φωτογραφία του τεράστιου μεγάρου στο Βουκουρέστι –τότε με τη συνδιάσκεψη του ΝΑΤΟ– το οικοδόμημα ενός μεγαλομανούς...»

Ο Κουλάνζ ένευσε με συγκατάβαση. «Σας καταλαβαίνω απόλυτα, μεσιέ Μπόνγκερς. Το ίδιο ισχύει και για

μένα. Καμιά φορά είναι καλύτερα να μην ξέρεις τι σε περιμένει».

«Τι εννοείτε;» Ο Κουλάνζ χαμογέλασε διφορούμενα. Έτσι τουλάχιστον φάνηκε στον Μάρτιν. «Δηλαδή ούτε εσείς ξέρετε; Για ποιο λόγο όμως να πάω ειδικά εγώ εκεί; Γιατί πιστεύετε ότι μπορείτε να βασιστείτε στις γνώσεις μου για να επενδύσετε;»

«Σας θεωρούμε απολύτως αξιόπιστο, μεσιέ Μπόνγκερς. Εκτός αυτού» – τώρα ο Κουλάνζ χαμογέλασε φιλικά – «πού ξέρετε ότι δεν στέλνουμε ταυτόχρονα και κάποιον άλλο με τις ίδιες εντολές;»

Πλάκα τού έκανε; Μήπως ο Κουλάνζ ήθελε να τον μπερδέψει για να τον δοκιμάσει; «Δεν έχω ιδέα για τους Ρουμάνους αμπελουργούς και τους οινοπαραγωγούς, πόσω μάλλον για τα κρασιά τους», συνέχισε ο Μάρτιν, χωρίς να δείξει τον εκνευρισμό του. «Μαύρο σταφύλι, φετεάσκα νεάγκρα – δεν έχω ιδέα τι κρασιά βγάζει. Τα λιγοστά που έχω δοκιμάσει δεν με ενθουσίασαν ιδιαίτερα».

Ο Κουλάνζ συνέχισε να χαμογελάει απτόητος. Ο ίδιος και οι προϊστάμενοί του προφανώς περιμένουν πολλά από τη συνεργασία μας, σκέφτηκε ο Μάρτιν, αλλιώς δεν θα έμπαιναν στον κόπο να μου κάνουν τέτοια πρόταση και να τη διαπραγματεύονται. Και ο Κουλάνζ θα είχε γλιτώσει όλο αυτό το ταξίδι.

«Κάνετε δηλαδή όλον αυτό το δρόμο από το Παρίσι μέχρι εδώ για να μιλήσετε μαζί μου! Δεν υπάρχει κανείς που να είναι πιο κατάλληλος από μένα; Για ποιο λόγο να δεχτώ;»

Ο Κουλάνζ ετοιμάστηκε να απαντήσει αλλά ο Μάρ-

τιν δεν τον άφησε. «Υπολογίζετε ότι θα δεχθώ, έτσι δεν είναι; Μια τέτοια πρόταση γίνεται μόνο αν είσαι σίγουρος ότι ο υποψήφιος θα δεχθεί. Ή μήπως κάνω λάθος; Αυτό σημαίνει ότι γνωρίζετε ένα σωρό πράγματα για μένα. Και θα ήθελα να ξέρω ποια είναι αυτά και από ποιον τα μάθατε».

Τώρα είχε έρθει η σειρά του Κουλάνζ να μιλήσει. Ο Μάρτιν έγερσε πίσω στην πολυθρόνα του και κοίταξε τον κόσμο στα διπλανά τραπέζια, που ταίριαζε πολύ καλύτερα σε αυτόν το χώρο των πέντε αστέρων απ' ό,τι ο ίδιος με το φθαρμένο κουστούμι του. Μόνο η γραβάτα ήταν καινούργια. Δώρο της Σαρλότ. Μήπως ο Κουλάνζ είχε φέρει μαζί του εκείνον τον άντρα για να τον παρακολουθεί; Κοίταξε γύρω του. Για ποιο λόγο όλα αυτά; Άπαξ και ξυπνούσε η καχυποψία του του ήταν δύσκολο να τη χαλιναγωγήσει. Πέντε χρόνια είχαν περάσει από το θάνατο του Γκαστόν και ο Μάρτιν εξακολουθούσε να βλέπει φαντάσματα.

Ο Κουλάνζ πλησίασε το φλιτζάνι με τον καφέ στα χείλη του και το κατέβασε σχεδόν αμέσως με μια έκφραση δυσανεξίας. «Πάγωσε. Θέλετε κι εσείς έναν δεύτερο καφέ; Ίσως κι ένα κονιάκ;»

«Προτιμώ ένα αρμανιάκ».

Ο Κουλάνζ έκανε νόημα στον σερβιτόρο. Κι ενώ εκείνος άρχισε να του απαριθμεί τις αμέτρητες μάρκες κονιάκ που πρόσφερε το ξενοδοχείο, τονίζοντας τις ιδιαιτερότητες της καθεμιάς, ο Μάρτιν περιεργάστηκε τον συνομιλητή του. Ο Κουλάνζ πρέπει να ήταν μικρότερός του, το πολύ σαράντα, ένας άνθρωπος καριέρας, ένας στρατηγός που

οργάνωνε προσεκτικά κάθε βήμα του, σε οικονομικά ζητήματα σίγουρα πολύ ικανότερος από τον ίδιο –λογικό, αφού ήταν εκπρόσωπος ενός μεγαλοεπενδυτή στο χώρο της γεωργίας– στις ανθρώπινες σχέσεις όμως σίγουρα δεν είχε και μεγάλη πείρα. Να είχε άραγε παιδιά;

Και ήταν αγύμναστος. Το περπάτημά του ήταν πολύ βαρύ. Τα λιγοστά βήματα που έκανε από την καρέκλα του γραφείου του μέχρι το αεροδρόμιο και το ξενοδοχείο, τραβώντας πίσω του τη βαλίτσα με τα ροδάκια, δεν τον διατηρούσαν σε φόρμα. Το σκούρο μπλε κουστούμι του ήταν κομψό και ακριβό, το ίδιο και το ρολόι του. Φορούσε χρυσά μανικετόκουμπα, άρα έβγαζε αρκετά χρήματα. Το πρόσωπό του ήταν λείο. Η ζωή δεν έδειχνε να είχε αφήσει τα σημάδια της πάνω του. Το βλέμμα ψυχρό. Όλα αυτά δεν διευκόλυναν ιδιαίτερα τη συναναστροφή με αυτό τον εκπρόσωπο της SISA.

Μόλις ο Μάρτιν συνειδητοποίησε ότι ο Κουλάνζ είχε αρχίσει να δυσφορεί με το λογύδριό του σερβιτόρου περί αποσταγμάτων, ζήτησε ένα συγκεκριμένο αρμανιάκ και ένα συγκεκριμένο κονιάκ και χαμογέλασε προτρεπτικά. Ο σερβιτόρος απομακρύνθηκε βιαστικός.

Η ερώτηση του Μάρτιν σχετικά με το λόγο που τον είχαν επιλέξει γι' αυτή τη δουλειά εξακολούθησε να αιωρείται αναπάντητη. Ο Κουλάνζ ήταν αρκετά έξυπνος για να ξέρει ότι από την απάντηση αυτή εξαρτιόνταν πολλά. Και σίγουρα ήξερε ότι οι διαπραγματεύσεις με ανθρώπους που δεν έχουν πρώτη προτεραιότητα στη ζωή τους το κυνήγι του χρήματος απαιτούν χειρισμούς ιδιαίτερα λεπτούς.

«Κάναμε έρευνα για σας, μεσιέ Μπόνγκερς. Φυσικά και γνωρίζουμε ότι κάνατε εμπόριο κρασιών στη Φρανκφούρτη και ότι πριν από πέντε χρόνια αναλάβετε τον αμπελώνα του φίλου σας, που... πέθανε κάτω από τραγικές συνθήκες. Και ξέρουμε ότι τα πάτε πολύ καλά. Αυτό σημαίνει ότι έχετε γνώσεις σχετικά με την αγορά και εμπειρία ως συνδυετικός κρίκος ανάμεσα σε οινοπαραγωγούς και πελάτες. Ως έμπορος γνωρίζετε τις οινοπαραγωγούς περιοχές της Ευρώπης, έχετε δεδομένα σύγκρισης, επισκέπτεστε τις διεθνείς εκθέσεις κι έχετε τις απαιτούμενες διασυνδέσεις. Κι άλλωστε δραστηριοποιείστε ως μεσάζοντας για τα κρασιά του Μπορντελέζ στους Γερμανούς πελάτες σας. Εκτός αυτού είστε και ο ίδιος οινοπαραγωγός. Δεν υπονοώ ότι αλλάξατε στρατόπεδο, αν και κάπως έτσι μοιάζει. Είστε πολυτάλαντος. Ξέρετε πώς γίνεται το κρασί, και μάλιστα το καλό κρασί. Γνωρίζετε τις ιδιαιτερότητες του εδάφους και του κλίματος και ξέρετε πόσο μπορεί κανείς να παρέμβει στο κρασί. Άρα κατέχετε τόσο τη θεωρία όσο και την εμπειρία. Πέραν τούτου, έχουμε μάθει, βέβαια, για την οικονομική σας κατάσταση...»

«Έτσι όπως τα λέτε είναι σαν να με κατασκοπεύατε πριν συναντηθούμε. Και... τι ξέρετε για το γάμο μου;» τον διέκοψε απότομα ο Μάρτιν. Σιχαινόταν να τον παρακολουθούν, όποιος και αν το έκανε και για οποιονδήποτε λόγο. Τώρα πια δεν προσπάθησε να κρύψει τη δυσφορία του.

«Αυτό είναι κάτι που δεν μας αφορά. Σ' εμάς σας σύστησαν συνάδελφοί σας».

«Δηλαδή αποδέχτηκαν τον Γερμανό τελικά; Ο Γκαστόν είχε δυσκολευτεί ιδιαίτερα τότε, παρ' ότι Γάλλος...»

«Και αυτό το γνωρίζουμε. Απορείτε; Για την υπόθεση αυτή είχε γίνει μεγάλος ντόρος στον Τύπο. Εκεί που θέλω να καταλήξω είναι ότι ακριβώς επειδή είστε Γερμανός η συνεργασία σας είναι τόσο πολύτιμη για μας. Εμείς θέλουμε να παραμείνουμε στο παρασκήνιο. Θέλουμε πάση θυσία να αποφευχθεί –και στο σημείο αυτό υπολογίζουμε στην απόλυτη εχεμύθειά σας, ακόμη και αν τελικά δεν αποδεχτείτε την πρότασή μας– η σύνδεση της SISA με την έρευνά σας».

«Πώς ακριβώς θα γίνει αυτό; Θα δουλεύω για σας, και θα σας δίνω πληροφορίες κι εσείς δεν θα έχετε καμία ανάμειξη; Δεν θα φαίνεστε πουθενά, αλλά θα ταξιδεύω ως εκπρόσωπός σας;...»

Για πρώτη φορά ο Κουλάνζ χαμογέλασε ειλικρινά. «Αυτό είναι το θέμα. Δεν θα ταξιδεύετε ως εκπρόσωπός μας. Θα κινείστε ως ανεξάρτητος εμπειρογνώμονας, ως σύμβουλος, ως μεσάζοντας με προσωπικά συμφέροντα που ενημερώνεται για την αγορά του κρασιού. Θα ψάχνετε για πιθανούς επενδυτές για αμπελώνες, προμηθευτές σταφυλιών και οινοποιεία – δημιουργώντας νέες διασυνδέσεις θα ανοίξουν και οι δικοί σας επαγγελματικοί ορίζοντες. Επιστολόχαρτα, καρτ βίζιτ και πιστωτικές κάρτες θα σας τα παρέχουμε εμείς. Εννοείται πως θα σας ανοίξουμε και ειδικό τραπεζικό λογαριασμό. Σκοπός είναι να δημιουργήσετε την εντύπωση ότι θέλετε να φέρετε σε επαφή τους Ρουμάνους παραγωγούς με Γερμανούς επενδυτές. Το γεγονός ότι δεν γνωρίζετε τη χώρα θα κά-

νει τις ερωτήσεις σας ακόμη πιο αληθοφανείς. Αν οι Ρουμάνοι πιστεύουν ότι με τη βοήθειά σας θα βγάλουν χρήματα και θα ανοιχτούν σε νέες αγορές, αν κερδίσετε το σεβασμό τους ως πολύ σημαντικός και πολύ αξιόπιστος άνθρωπος του χώρου, κάτι που είστε ούτως ή άλλως, μεσιέ Μπόνγκερς...»

«... πολύ χρήσιμος εννοείτε!» είπε ο Μάρτιν, που ξαφνικά του ήρθε στο μυαλό η διατύπωση «χρήσιμος ηλίθιος».

Ο Κουλάνζ προσπέρασε το σχόλιο. «Όσο πιο σημαντικό σας θεωρήσουν οι Αρχές, οι συνεταιρισμοί και κάθε πιθανός συνεργάτης, τόσο περισσότερα θα μάθετε και τόσο περισσότερο θα σας εμπιστευθούν, ιδιαίτερα από τη στιγμή που θα εμφανιστείτε μόνος σας. Θα σας θεωρήσουν ακίνδυνο...»

«Έναν μόνο του τον βγάζουν εύκολα από τη μέση;»

«Ανοησίες. Δείτε το θετικά. Εσείς θα βοηθήσετε εμάς κι εμείς εσάς. Μπορώ να κανονίσω μια ρύθμιση των χρεών που προέκυψαν από την τελευταία σας αγορά οινοπαραγωγού γης με πολύ ευνοϊκότερους όρους. Προς τα έξω όμως θα δείχνετε ότι κινείστε ανεξάρτητα και, πολύ βασικό, προς ίδιον όφελος. Δεν θα υπάρχει καμία σχέση μαζί μας, οτιδήποτε και αν συμβεί».

«Τόσο σημαντικό λοιπόν είναι για σας να παραμείνετε στο παρασκήνιο, μεσιέ Κουλάνζ».

«Τι πιστεύετε ότι θα συμβεί αν εμφανιστούμε εκεί επίσης;» Ο Κουλάνζ δυσκολευόταν να κρύψει τον εκνευρισμό του. «Οι τιμές των αμπελώνων και των οινοποιείων θα εκτιναχθούν στα ύψη. Θα μας πνίξει ένα κύμα ιδιο-

κτητών, μεσαζόντων και συμβούλων. Θα μας κατακλύσουν προτείνοντάς μας ένα σωρό ανούσιες και ανώφελες συνεργασίες. Απ' όσο ξέρουμε οι Ρουμάνοι πουλάνε τα πάντα, ακόμη και στους Ρώσους, που ήδη εξασφάλισαν τις εξαγωγές τους σε πετρέλαιο, κατέχουν μία απ' τις τρεις μεγάλες αλυσίδες πρατηρίων βενζίνης – θα μας προσφέρουν χρήματα, θα προσπαθήσουν να λαδώσουν εμάς, τους συνεργάτες μας, ίσως κι εσάς, για να είμαι ειλικρινής. Και απ' αυτό τον κίνδυνο θέλουμε να σας προστατεύσουμε. Αλλιώς δεν θα μπορούσαμε να σχηματίσουμε μια αντικειμενική εικόνα. Και αυτήν ακριβώς θέλουμε. Γι' αυτό σας χρειαζόμαστε! Θέλουμε από σας μια αναλυτική έρευνα, μια αναφορά και προτάσεις. Τα τελικά συμπεράσματα θα είναι δικά μας».

«Και δεν θα δεχτώ χρήματα από κανέναν;»

Το «όχι!» του Κουλάνζ ήταν αυθόρμητο. «Αυτό δεν είναι το σπιλ σας, μεσιέ».

Ο Μάρτιν δεν ήταν σίγουρος αν γι' αυτόν ακριβώς το λόγο ο συνομιλητής του τον θεωρούσε κακομοίρη κι αν πίστευε πως ήταν ανόητος που δεν κινούνταν αποκλειστικά και μόνο με βάση το προσωπικό του συμφέρον. Εδώ όμως έκανε λάθος ο Κουλάνζ. Ο Μάρτιν κοίταζε το συμφέρον του, απλά απέφευγε να κοιπάξει και δεν παρίστανε τον επιτυχημένο, ανερχόμενο οينوπαραγωγό, ούτε διατυμπάνιζε τις «μεγάλες προκλήσεις».

«Οτιδήποτε χρειαστείτε από μας, μεσιέ Μπόνγκερς, σε χρήματα ή άλλες παροχές, θα το έχετε. Και την αποζημίωσή σας, φυσικά».

«Πολύ γενναιόδωρο», σχολίασε ο Μάρτιν κοφτά και

ήπιε μια γουλιά από το αρμανιάκ που του είχε φέρει στο μεταξύ ο σερβιτόρος.

Ο Κουλάντζ έπιασε το ποτήρι με το κονιάκ και ανασήκωσε χαλαρά τα φρύδια του. «Συνήθως δεν πίνω ποτέ πριν τη δύση του ηλίου» – και με τα λόγια αυτά προσπέρασε το σαρκαστικό σχόλιο του Μάρτιν, κοιτώντας τον απλά με απορία. «Γιατί αυτή η άρνηση, μεσιέ Μπόνγκερς; Αυτός ο σκεπτικισμός; Σας κάνουμε μια γενναϊόδωρη πρόταση. Ασφαλώς και γνωρίζουμε την οικονομική σας κατάσταση. Αγοράζοντας επιπλέον αμπελώνες και εκσυγχρονίζοντας το οινοποιείο σας –το γκαράζ σας, όπως το αποκαλείτε– φτάσατε στα όρια των δυνατοτήτων σας».

«Ήπια το θέσατε. Αλλά η αύξηση της παραγωγής δεν μου άφηνε άλλη επιλογή».

«Ξέρω ότι στο γκαράζ σας δεν υπάρχει φιάλη που να μην είναι ήδη πουλημένη. Γι' αυτό άλλωστε μίλησα για όρια. Το γενικό πλαίσιο είναι υπό έλεγχο. Αλλά μερικά επιπλέον χρήματα, ακόμη κι αν η νέα παραγωγή έχει ήδη πουληθεί, σίγουρα δεν βλάπτουν. Δεν είναι του τύπου σας να δημιουργείτε χρέη. Είστε συντηρητικός. Γι' αυτό και είμαι σίγουρος ότι θα εκτιμήσετε την πρότασή μας. Ως αμοιβή για τη συνεργασία σας σκεφτήκαμε είκοσι χιλιάδες...»

«Είκοσι πέντε».

«Δεν θα τα χαλάσουμε για πέντε χιλιάδες. Έχουμε ετοιμάσει ένα συμφωνητικό... το ποσό μπορούμε να σας το καταβάλουμε και σε κάποια άλλη χώρα αν θέλετε».

Έπρεπε να ζητήσω τριάντα χιλιάδες, σκέφτηκε ο Μάρτιν, αλλά ήταν πια αργά. Ο Κουλάντζ ακούμπησε το συμφωνητικό στο τραπέζι και το έσπρωξε προς το μέρος του.

«Μπορούμε να συζητήσουμε οτιδήποτε θέλετε, είμαστε ευέλικτοι και επιθυμούμε αυτή τη συνεργασία. Το μόνο που είναι αδιαπραγμάτευτο είναι η εχεμύθεια. Το αργότερο σε μία εβδομάδα περιμένω την απάντησή σας. Σε τέσσερις εβδομάδες θα πρέπει να φύγετε. Πιστεύω ότι ο Ιούνιος είναι ιδανικός. Θα μπορείτε να απουσιάσετε τόσο από τον αμπελώνα όσο και... από το γκαράζ σας. Εκτός αυτού είναι εδώ και ο πεθερός σας».

Το «γκαράζ» ακούστηκε κάπως υποτιμητικό. Τουλάχιστον έτσι φάνηκε στον Μάρτιν. Άλλο όμως ήταν εκείνο που τον ενόχλησε. «Αλήθεια, υπάρχει κάτι που δεν ξέρετε για μένα, μεσιέ Κουλάνζ;»

Ο μάννατζερ χαμογέλασε πλατιά.